

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΨΥΧΙΚΟΥ ΑΛΓΟΥΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΚΛΑΥΣΤΟΥ

ΑΝΔΡΕΟΥ Γ. ΚΟΥΠΠΑ

Ὁ βίος του ὑπῆρξεν εὐτυχῆς διότι δὲν εἶχεν ἱστορίαν ! Ἐσπούδασεν ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς τὴν ἐν Βελγίῳ στρατιωτικὴν σχολὴν καὶ νεώτατος ἐπιστρέψας ἐδῶ κατετάχθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἰππικοῦ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἐν τιμῇ καὶ ἀφοσιώσει ἀγαπώμενος καὶ ἐκ τιμῶμενος, εὐθύς, σεμνός, μορφωμένος καὶ ἐπίζηλος ἀξιωματικός. Υἱὸς τοῦ φιλοπάτριδος καὶ ἐνθουσιώδους ὁμογενοῦς Κεφαλλήνος κ. Γερασιίου Κούππα, ἐνυμφεύθη τὴν ἑρασίμην θυγατέρα τοῦ σεβαστοῦ πολιτευτοῦ κ. Δ. Ν. Καλλιφρονᾶ, δίχως δὲ νὰ βαρύνῃ ἄχθος ὑπέμετρον ἐτῶν τὴν πλήμονα ὑπαρξίν του, ἐν ᾧ ὁ βίος του διεῖρρεν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ γελῶτων, οὐδὲ χρόνος δυσφόριτος νὰ πιέζῃ αὐτήν, ὡσεὶ κεκμηκὸς καὶ μὴ θέλων νὰ παρατείνῃ τὴν ἐν τῇ γῆ διαμονήν του, κατῆλθε ταχέως τὴν χαινίουςαν τοῦ τάφου ἀτραπὸν, σπεύδων ἐκεῖ, ἵνα καταθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐρεθώδους κέμματος τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν του, καὶ ἐξαφανισθῇ εἰς τὴν ἀτέρμονα αἰωνιότητα τοῦ Παντός. Ὡς φίλος ἦτον ὁ αἰσθηματικώτερος καὶ φίλτερος τῶν φίλων, ἔχων ἀχώριστον σύντροφον τὴν ἀγάπην, ἧς ἡ καρδιά του ἦτο πάντοτε πλήρης. Ἐφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὄλη δὲ ἡ ἀγαθότης, ὅλος ὁ κόσμος ἀγνώστων συναισθημάτων, συνεφύροντο εἰς ἐν στήθος, εἰς μίαν καρδίαν, τὴν χρυσὴν καρδίαν τοῦ Ἀνδρέου Κούππα.

..

Δὲν ἔχει ἱστορίαν διότι ἀπέθανεν ἐν τῇ προεισαγωγῇ τῆς εὐέλπιδος ζωῆς του, δὲν ἔχει ἄλλας σελίδας, διότι ἐστερήθη τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου ἐν τῇ ἀνατολῇ τῆς ὑπάρξεώς του. Ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν του ἀποτελοῦσιν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις. Ἐζησεν ὀλίγον καὶ πολὺ, πλειότερον ἴσως τοῦ ἀπειρηκότος προσβύτου, ὀλιγώτερον ὅμως τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν πόθων ἡμῶν. Ἐζησε διότι ἤλγησε, διότι ἐπάλαισε καὶ κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, διότι ἀγογγύστως ὑπέμενε βλέπων καθ' ἐκάστην μαραινόμενην τὴν πλήρη ὄνειρων ζωὴν του. Ἀλγοῦμεν ἄρα ζῶμεν. Ἴδου τὸ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνθύμημα τοῦ ἀνθρώπου, ζῶντος μᾶλλον διὰ τῆς πληθύος καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν δεινῶν, ἅτινα ἐν τῷ βίῳ ὑφίσταται, ἢ διὰ τῶν μακρῶν ἐτῶν καὶ τοῦ ἀνεφελου βίου. Τί δύναται τις ἀκόμη νὰ προσθήσῃ εἰς ζωὴν τοιαύτην ἐγκλείουσαν ἀπλουστάτην ἀλλὰ σπαρακτικὴν ἱστορίαν ; Ἐζησε μίαν πρωίαν διὰ νὰ σεσθῇ ἐν τῇ μεσουρανήσει του... Τριάκοντα πέντε ἐνιαυτοὺς κατῴρωσε ν' ἀναγράψῃ ἐν τῷ πίνακι τῆς ζωῆς. Ἡλικία ἐμπνέουσα ἀκόμη, ἡλικία ἐν τῷ λευκώματι τῆς ὁποίας μόλις ἤρξατο νὰ χαράσσηται ἡ ἱστορία τοῦ βίου. Ἡ νεότης δὲν ἔχει ἱστορίαν, ἔχει ὄνειρα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν βιογραφεῖται, ἀλλὰ κλαίεται... Κλαίεται, ὁπότεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου, εἰς

τὸ ὁποῖον ρίπτεται πλήρης θάρρους καὶ πλήρης ἐλπίδων, ἀνακόπτεται αἴφνης ὑπὸ μοίρας βασκάνου . . .

*
*

Πολυφίλιτε Ἀνδρέα! Ἐὰν ἐν τῇ παντοτεινῇ νυκτὶ τοῦ τάφου Σου ἠδύνασο νὰ καταμετρήσης τὸ ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ ἡ γινώσκουσά Σε κοινωνία παρηκολούθησε τὰς ἡμέρας τῆς ἀγωνίας Σου, τὴν ὀδύνην καὶ τὴν θλίψιν ἣν ἐδοκίμασε πᾶσα γνώριμος ψυχὴ, βλέπουσα ἐν στυγνῷ καὶ ἀφώνῳ κλαυθμῷ, καταπιθαζόμενον τὸ φέρετρόν Σου περιλουστον ἐξ ἰάσμων καὶ δακρῶν εἰς ἄπονον τάφον, θὰ ἤσθάνετο ἐν ὄλῃ τῇ μετριεφροσύνῃ Σου ἀμύθητον χαρὰν, διότι θὰ ἐνόεις ὅτι ὁ κόσμος ἐδῶ, ὁ ἐν τῇ διαρκεῖ πικρίᾳ διαβιῶν, δὲν λησμονεῖ ταχέως ἐκείνους, ὧν οἱ νεκρωθέντες παλμοὶ ἀναζῶσιν εἰς τοὺς ἰδικούς του. Ἡ ἱστορία Σου ὑπῆρξε σύντομος, συνοψισθεῖσα ὀλόκληρος εἰς τὰ δάκρυα, ἅτινα μόνη παρηγορία ἀπέμειναν εἰς τὴν ὄρφανευθεῖσαν στοργὴν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπησάντων Σε. Πίστευε ὅτι τοὺς τόπους τῆς διαρκοῦς ἐρημίας Σου θὰ ποτίζωσι πάντοτε οἱ σταλαγμοὶ τῶν δακρῶν μας . . .

ΔΙΣΤΙΧΑ

*Ἐτσι γυρίζει ἀδιάκοπα τῆς τύχης μας ἡ σφαῖρα
Πότε με νύχτα καὶ σκοτιᾶ, πότε με φῶς καὶ ἡμέρα.

Τὰ χεῖλη τρέμουν νὰ σ' τὸ παῦν μήπως ἀλλάξης γνώμη
Μὰ πόσα λέν' τὰ μάτια μου δὲν ἔξάνοιξες ἀκόμη.

Μελαχρινὴ εἶσ' ἄστατη, σὰν τ' ἄστατο τὸ κύμα
Ἐγὼ παθῶ γιὰ σὲ οὐρανό, καὶ σὺ μοῦ σκάφτεις μνήμα.

Τ' ἀστέρια λέν' σ' τῇ γῆ ἀπὸ σὲ «εἶν' κόσμοι πιδὸ μεγάλοι»
Τὰ δύο σου μάτια κρένουνε «Ἐγὼ εἶμαι, κ' ὄχι ἄλλη».

*Ἄν εἶχα τόση δύναμι, ὅση φωτιὰ γιὰ σένα,
Θ' ἀνάσταίνα τὰ πλάσματα, θάκαιγα τὰ πλασμένα.

Εἶσαι διαμάντι ὀλόφωτο, σ' τὸ τόσο μου σκοτάδι
Μ' ἀνοίγεις τὸν Παράδεισο, μοῦ ρίχνεις φῶς 'ς τὸν Ἄδη.

Ζάκυνθος 1893

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

